

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Góraska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 roku na posiedzeniu niejawnym

sprawy F. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o podjęcie wypłaty emerytury i odsetki

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt IV U 1453/13

p o s t a n a w i a :

umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Góraska

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 marca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił F. M. uchylecia decyzji z dnia 15 września 2011 r. w części w jakiej decyzja ta zawieszała na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm., dalej jako: „ustawa emerytalna”) prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. Organ rentowy odmówił ubezpieczonej podjęcia wypłaty świadczenia, gdyż przepis art. 103a utracił moc prawną wyłącznie w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę, poprzez uchYLECIE decyzji ZUS z dnia 15 września 2011 r. w części w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury na okres od 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. F. M. powołała się na wydanie przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 13 listopada 2012 r. wyroku w sprawie o sygn. akt K 2/12. Ubezpieczona wywodziła, że decyzja o wstrzymaniu wypłaty emerytury została oparta na normie prawnej uznanej za niezgodną z Konstytucją, przez co zachodziła podstawa do jej uchylecia. Dodatkowo F. M. wniosła o nakazanie organowi rentowemu wypłaty zaległej emerytury za cały sporny okres wraz z odsetkami.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonej w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 21 czerwca 2013 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał F. M. prawo do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r., a także oddalił odwołanie w pozostałej części.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczona miała ustalone prawo do emerytury od 1 marca 2009 r., a jednocześnie pozostawała nieprzerwanie w stosunku pracy. W związku z nowelizacją przepisów emerytalnych decyzją z dnia 15 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych z urzędu wstrzymał F. M. wypłatę emerytury od 1 października 2011 r., z uwagi na kontynuację zatrudnienia przez ubezpieczoną. W dniu 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie K 2/12 uznał, że znowelizowane przepisy emerytalne w zakresie w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy są niezgodne z konstytucyjną zasadą ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji. Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw w dniu 22 listopada 2012 r. Decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. organ rentowy wznowił wypłatę emerytury ubezpieczonej od 22 listopada 2012 r., zaś decyzją z dnia 27 marca 2013 r. odmówił uchylecia decyzji z dnia 15 września 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawieszala prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 31 lipca 2012 r.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie. F. M. nabyła prawo do emerytury w dniu 1 marca 2009 r., tj. w okresie, w którym dopuszczalne było jednoczesne pobieranie świadczenia emerytalnego bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Ubezpieczona znajduje się zatem w kręgu osób, których dotyczył wyrok Trybunału Konstytucyjnego. Z tego względu F. M. powinna mieć w ocenie Sądu Okręgowego wypłacone świadczenie za okres od 1 października 2011 r. Zarazem sąd pierwszej instancji oddalił żądanie wypłaty odsetek, nie dopatrując się winy w działaniu organu rentowego w opóźnieniu wypłaty świadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wywiódł apelację, w której zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 190 ust. 3 Konstytucji poprzez przyjęcie, że niekonstytucyjność przepisów istnieje od daty wejścia ich w życie, tj. od 1 października 2011 r., nie zaś od chwili ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw, tj. od 22 listopada 2012 r.

W dniu 4 marca 2014 r. do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wpłynęło pismo procesowe organu rentowego z dnia 28 lutego 2014 r. zawierające wniosek o cofnięcie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 21 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że ubezpieczona złożyła wniosek o wypłatę świadczeń za sporny okres na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dopuszczalność cofnięcia apelacji określa ponadto treść art. 469 k.p.c. wraz z odpowiednio stosowanym art. 203 § 4 k.p.c. (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., sygn. I UK 385/10, LEX nr 811836 oraz z dnia 4 lutego 2011r., sygn. I UK 366/10, LEX nr 794784).

Stosownie do brzmienia art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Z art. 469 k.p.c. wynika natomiast, że sąd uznaje za niedopuszczalne cofnięcie środka odwoławczego także wtedy, gdy czynność taka naruszałaby słuszny interes ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie brak jest okoliczności, które sprzeciwiałyby się cofnięciu apelacji przez organ rentowy. Cofnięciu apelacji przez organ rentowy spowoduje uprawomocnienie się wyroku korzystnego dla ubezpieczonej i stanowić będzie podstawę do wypłaty spornych świadczeń.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., wobec skutecznego cofnięcia apelacji, umorzył postępowanie apelacyjne.

SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibieli SSO del. Beata Górka